

obračajo časi gospodje svojega plašča po vetru pišečem iz ljudstva, po latinski: misera contribuens plebs!

V naglici, s katero se ima rešiti državni proračun že na pol preteklega leta in potem gredeč proračuni posameznih dežel itd. našli bi še dokaj nedosledne dlake, ko bi se prahu ne izogibali. Vendar je mogoče, da se zasujejo še slednja vprašanja drugače, kakor je zdaj čuti, toraj se vrnemo k dnevni kroniki.

Že v 11. broji smo naznanili svojim bralcem, da se misli ukazoma vvesti nova politična organizacija Štajarske, in sicer da se bo napravilo 15 okrajnih glavarstev mesto 64 dosedajšnjih okrajnih uradnih. Glasu nismo prav verjeli, ker nam ni šlo v glavo, da bi se pri deželni politični organizaciji celo prezirala dežela in deželni zbor. Teh mnenje bi bilo po našem priprostem prepričanju imelo parlamentarno-ljudsko ministerstvo čuti, če tudi le — zavoljo lepšega! Ali nič ni tako neverjetno, da bi ne moglo še bolj neverjetno biti. Kakor smo se med tem prepričali, zaslišalo se je že deželnega zbora in dežele mnenje, a — prezrlo! Stenografični zapisnik 28. seje štaj. dež. zbora od 15. febr. 1866 nam je ohranil „ad perpetuam consequentiae memoriam“ poročilo g. dr. Rechbauerja o tedaj v sedajnem smislu namerovani organizaciji. Poročilo se deloma glasi:

„Okraji, v ktere je zdaj (1866) že celih 12 let dežela (Štaj.) razdeljena, spoznani so povsem kot primerni, ljudstvo se jim je privadilo in jih čisla; poprejšnja razdelitev po okrajnih glavarstvih od leta 1850 — 1854, ktera se ima po novem vladinem predlogu oživiti, vzbujala je povsodi nezadovoljnost in neprilichnost“.

„To dokazem (Rechb.) z mnogobrojnimi peticijami (prošnjami) — 64 jih je, ktere so se iz vseh deželnih krajev poslale visocemu deželnemu zboru in ktere se skoraj brez izjemek izrekajo proti nameravani novi razdelitvi in za to, da se pridrži dosedajna“.

Kaj pa, da je veter leta 1866 pihal okoli družega vogla; takrat je bil deželni zbor štaj. sulica proti Beleredijevi „prosti poti“, zdaj je — — recimo, da si ne nakopljemo kake priglavice — — dualističen biser. Kar se je pa med tem tudi spremenilo, djanske razmere in mišljenje ljudsko — vse to je, kakor je bilo, nespremenjeno, in djanskih razmer in ljudskega glasa naj bi ne preziral nihče, naj si bo že vodja levičinega shodišča, ali predsednik državnega zbora ali pa še kaj višega! Rechbauerja in njegovih prijateljev — če ne gledamo na ustavne pravice in sredstva — osebni vpliv je znan! Toraj mu ne bomo pisali širjega komentara: reč se sama sodi. Ranjnim „avtonomistom“ bi le svetovali, (in star prigovor pravi: dober svet je dober, ko bi ga pes na repu princesel) naj pazijo, da ne bodo morebiti kedaj še široko svojih plaščev nastavljali glasovom, ktere zdaj tako možato prezirajo. Leto in dan je dolg in čudna so pota — ljudskih sklepov!

Proti postopanju pri deželni politični organizaciji pa moramo tudi iz narodnega stališča protestovati. Da so se v osnovi od leta

diču: brž ko jame govoriti, ostro in na tanko se pazi, da ne čuje odgojenček nobenega krivega govora in se tako nauči svoj jezik, kar je mogoče čisto in pravilno govoriti. Zato je tudi vsak le nekoliko odličen Angličan ponosen na dobro in lepo znanje svojega jezika. Brž ko se detetu naznanjajo pojmi o Bogu in njegovem čiščenju, mu je k Bogu molečemu prilika izrazevati se s svojimi mislimi, a ne naučenimi formulami. Večidel anglijskih protestantov nikdar po formulah ne moli (le Anglikani rabijo v cerkvi svoje molitveno knjigo); molitev je tedaj taka, kakor jo napoveduje srce: prošnje, kakoršne želje, besede, kakoršne misli — otrok se ne uči nobenih formul — menim kakor naših molitev: te ima v sreč zapisane in bere jih iz te najsvetejše knjige v vsaki potrebi. Kakor nikjer ne vem lepšega družbinskega življenja, kakor v Angliji, tako tudi še nikjer nisem našel lepšega in zvestejšega molitvenega bogočastja, kakor pri tem narodu. Videti in slišati otroke tako moliti, je za objektivnega poslušavca — če bi kdo mogel pri taki priliki celó objektivno biti — naj lepši psihološki prizor. Majhen, še komaj 8 ali 10 let star mladič vodi brez vse bojazljivosti v zbranim in gladkem govoru molitvo; posluhuje se sicer navadnih lepih fraz, ki jih sliši mnogokrat od svoje matere in očeta; vendar je ves izraz le njegov, kakor mu čuti ravno otroče srce; te svoje misli, želje in čutila pa javlja vselej v najlepši besedi. Imam vzrok, da tu posebno ne primerjam te molitvene navade z našo, prepuščam vsakemu svoje misli, a karkoli bi si kdo mislil o tej anglijski šegi, ktero sem opazoval v familijah, čijih ime slov po celem svetu, pa tudi v celo priprostitih družinah, to moram zagotoviti, da sem samo po takosnih vajah našel 12- in 15letnih hišnih govornikov, ki bi bili marsikteremu naših prodikarjev in poslanecev veliki mojstri.

Kakor se anglijska mladina najpred v govoru vadi po glasnih, po svoje sestavljenih molitvah, in kakor se naj prej svojo biblijo tako spoznavat uči, da more vsakteri disentar na prižnico stopiti in tam ex improviso t. j., brez vse poprejšne priprave prodikovati, tako se tudi vrlo trudi dobro spoznavati svojo prebogato literaturo. Izbrane odlomke v versih in prozi svojih

1866 prezirale ljudske želje gledé zedinjenja Slovencev v jedno celoto, ni čudno; čudno tudi ni, da se prezirajo zdaj. Vendar je nekoliko razločka med zdaj in tedaj. Leta 1866 nam ni bila še zagotovljena ravnopravnost slovenskega jezika v uradu, šoli in javnem življenju; armada državnih uradnikov pričeniš z ministri ni bila še prisegla svete prisege na §. 19 temeljnih zakonov. Ako se ustava res izvršuje, moramo tirjati, da se dosledno izvršuje tudi tam, kjer je nam na korist, če ne, bomo malo vprašali, če se dene danas ali jutri cela ustava ad acta, naj si kdo tudi zarad tega izreka grlo razčehne kričaje: reakcija!

Med 1866 in 1868 je pa še jeden razloček: Leta 1866 smo imeli v štaj. zboru samo 2 slovenska poslanca, zdaj jih imamo 8 čvrstih in rodoljubnih. Smemo se toraj nadjati, da se po njihovem potezanju vsaj kosček narodove pravice dožene. Če bi pa tudi nestrpna zborova večina Slovincem (enkrat dosledno) ničesar ne pripoznala, govorilo bi se vsaj o Slovincih še v javnem parlamentu, in to bi nas vsaj nekoliko tolašilo, da se ne izgubi popolnem slovensko ime iz avstrijskih državnih besednjakov — in zborov!

Narodno gospodarstvo.

Srednji stan.

* Slovenska poslovica se glasi: „Na mladih svet stoji“, in naši pisatelji mladino imenujejo „nado naše bodočnosti“. Istina! vse prikazni, kterih vidimo v prirodi, vzbujajo v nas čustvo nade, dokler se razvijajo, dokler lepega cvetja in dobrega sadu obetajo. In mladina, ni-li ravno ona najlepši cvet človeštva?

Zato se naj nikdo ne čudi, kedar k mladini govorimo, ne kakor diplomovani učitelji, nego kakor publicisti. Nam je vzgoja in vzpitanje slovenskega naroda vsega, torej tudi naše mladine pri sreč, in vedi ga Bože, ravno jej imamo skoro vse zaupati, kar si koli lepega, ponosnega in koristnega v bodočih časih pričakujemo. Jej smo tudi te dobroželjne besedice namerili, da si jih v blagi svoj spomin utisne.

Res je, da Slovenci potrebujemo dobro izurjenih učiteljev, stoječih na višini sedajnega znanstva. Brez dobrih učiteljev naš zarod ne bode hitreje napredoval, nego so koračili naši spredniki. Res je, da potrebujemo vedno marljivih, človekoljubnih in znanstveno izobraženih svečenikov, teh tolažiteljev in prijateljev naših, kteri se narodu slovenskemu nikdar niso izneverili, nego so bili v vseh proteklih časih, ko še narodna zavest med Slovenci ni bila poznana, zvesti pomočniki in hrabri zavezniki prostega ljudstva, braneči ga vsakostranskega nasilstva in tlačenja.

Da bode tudi za naprej, kakor do zdaj, trebalo dobrih domačih zdravnikov in uradnikov, to je jasno in čisto prirodno. Da! trditi se sme, da brez dobro izučenih in obširno izobraženih voditeljev, kteri se novačijo ali dopolnjujejo iz učenega stanú, nijeden narod ne more onega mesta med drugimi narodi in državami zasedati, ktero bi mu bilo v čast in v poročstvo njegove varnosti in njegovega blagostanja.

Kar se te skrbi tiče, mislim, da smo Slovenci pred drugimi nekte-rimi narodi, celó za izobražene razglašenimi, dalni korak storili. Nam se krivo očita, kakor da svojih uradnikov, svojih duhovnih, svojih učiteljev nimamo dovolj. Hvala Bogu! s temi smo precej preskrbljeni, in ko bi danes ali jutri postala ravnopravnost meso in kri, ona ravnopravnost, ktero nam paragrafi zagotavljajo, gotovo bi ne bilo težko, dobiti dovolj delavnih in spretnih

preljubljenih avtorjev vé na pamet, da jih more rabiti pri vsaki priliki in tako kazati lepoto jezikovo, kakor dajati svojim mislim lepši obraz.

Ognjišče politične zavedenosti so nebrojni časniki, kterih menda nobeden narod na svetu toliko ne prebira kakor anglijski (kakor je tudi anglijsko časnikarstvo naj boljše na svetu). Vsacemu so tedaj znane vse politične zadeve, ktere so mu poleg dotičnega poslovanja glavni predmet razmišljanja in razgovaranja: politični razgovori so mu potrebni, kakor vsakdanji kruh.

Brž ko mladič toliko dorase, da more v družbe zahajati, jih obiskuje naj bolj zavoljo obéh razgovorov. Tú se shajajo po večerih — naj bolj zimskih — in imajo tako imenovane „conversazione, lectures“ ali čitanje o kakoršnem si bodi predmetu, kterega stavki se potem opovračajo in opravičujejo v prav živih debatah, deklamacije v verzih in prozi itd. Vse to dela mladega človeka v besedi tako izurjenega, da more pri vsaki priliki o katerem si bodi predmetu, ki mu je koliko znan, brez posebne priprave pred množico v zbrani in gladki besedi urno govoriti. Plašljivost ali kakoršna zadrega v govoru je stvar Angliča nepoznana.

Toliko omenjam v tem listu, kako se narodi anglijski govornik, drugokrat o najizvrstnejših govornikih anglijskih. Vendar si ne morem kaj, da ne bi pridel neke opazke: Avstrija je zdaj konstitucionalna, politično življenje je javno, zato nam je izvednost govorniška neobhodno potrebna; kako se vendar za njo skrbi, menim da mi tukaj ni treba omenjati. Ako pa je v šolski mladini naša bodočnost, naj bode v njej tudi nova govorniška doba: srčno se zato obračam k vam, vrli mladenči naših gimnazij in realk; posnemajte vi govorniške vaje anglijske mladine, saj imajo za to vaše družbe obilih prilik — morem reči več, kakor se takih ponuja anglijskim mladičem — ako jih le za to porabiti hočete in potem bo, verujte mi, tudi nam govorniška izurjenost prirojena, in tudi naši parlamentni zbori bodo šteli svoje Demosthene in Cicerone. Brez truda vendar se nič ne doseže, večno so resnične besede: Nil sine magno vitae labore dedit mortalibus! —

peres in oseb. Za učene stanove svojega naroda ne skrbimo, nego drugo skrb imamo, o kateri bi radi k našim mlajšim rojakom govorili.

Pospešaje izobrazovanje, pospešaje blagostanje in veljavnost slovenskega naroda v vprašanih javnosti in države, smo pred vsem drugim dolžni pregledavati in presojevati svoje moči in prvine, iz katerih se napredovanje rodi, in iz katerih kakor studenec iz vrela izvira. Pri tem pa je posebno važno, ne zatajevati si in prekrivati nedostatkov, kateri so napredku protivni.

Dve glavni podlagi nosite do zdaj pri nas breme javnega dela in napredovalne, (to je pri nas v sedanjih okoliščinah narodne) ideje. Prva podlaga je učeni, druga seljanski ali kmečki stan. Nam manjka srednjega stanu, tako imenovanega meščanskega, kateri tako rekoč zedinja in veže v sebi premišljenost učenosti in izvedenje ali izdelovanje seljansko. Promišljenost, obrtnija ali industrija, remesel ali rokodelstvo, trgovanje in razveselivo delovanje — umetnost, to so glavna znamenja meščanskega stana. Tu, tako sodimo mi po svojih skušnjah, tiči nedostatek našega napredovanja; pomanjkanje meščanstva je naša Ahilejeva peta.

Mi smo še mlad narod, kateri se še ne opira na skušenost in sivo preteklost. Od prizadevanja povzdignoti ljudstvo na višo stopinjo izobraženosti, je do zdaj res vže mnogo obresti prirastlo slovenskemu umu na čast, slovenskemu blagostanju v dobitok. Res je, da je glavna zadača kakor individuala, tako tudi celot človeškega pokolenja skrbeti najpreje za нравstveno ali moralčno vzbujenje, za bistenje in vedrenje uma, za napotovanje k javnemu ali političnemu življenju, ali ne manje potrebno je pri tem, skrbeti tudi za telesno, za praktično, tako rekoč za najpotrebnejšo, vsakdansko živen, ktera mora duševno razvitje sprejemati.

Ponosen se sme vsaki Slovenec ozirati na uspehe do zdaj dosežene. Marljivega čitatelja „Novic“ vidimo predelovati svoja orodja, umneje obdelovati svoja zemljišča, vidimo ga postavljati si krasna, zdravejša in ukusnejša poslopja, vidimo ga ograjati si svoj dom s sadonosnimi vrtovi, napolnjenimi s žlahtnimi drevesi in cveticami. Tudi v oziru družbinskega življenja vidimo čitatelja domačih listov veselejšega, zgovornejšega, blagodušnejšega in milejšim čuvstvom pristopnejšega.

To je storila v kratkem času moč čiste ideje, ljubezen do svojega jezika, do svoje narodnosti, do svoje prekrasne slovenske domovine. Treba je še zdaj, vstvariti in okrepčati srednji stan, stan meščanski, in tega naj nam naša sedanja mladina slovenska pod krilom našega sveta in naše podpore osnuje. Kakó, to bodi skrb rodoljubov. Jaz trohico svoje pomoči v sledujočih vrsticah ponujam. Čitatelji „Slov. Nar.“ naj mojo misel dopolnijo ter svoje primetbe ali opombe pristavijo, naša mladina pa naj pazno naše nasvete premišljuje in izvršuje! (D. d.)

Nove postave.

Medverska postava.

o kateri se zdaj beseduje v gosposki zbornici, glasi se po sklepu zbornice poslancev:

Čl. 1. Zakonski ali zakonskim ravnoprstni otroci, čijih starši so jednake vere, sledijo v veri staršem. Pri raznovrstkih zakonih so sinovi vere očetove, hčere pa vere matere. Po sklenjenem zakonu pa se morejo starši pogoditi, da nastopijo nasprotno razmere, ali da so vsi otroci vere očetove, ali pa vsi vere matere.

Nezakonski otroci so vere matere. Ko bi se ne mogla izvršiti ni jedna ni druga imenovanih naredeb, ima otroku določiti vero, kdor ima pravico do otrokove izreje. Brez veljave so pismene zaveze s predstojniki ali služabniki kake cerkve ali občestva o veri, v kateri se imajo otroci odgojati in podučevati.

Čl. 2. Po predstojećem članu otroku določena vera se navadoma toliko časa sprevreči ne sme, dokler si jo otrok sam po lastnem svobodnem izboru ne spremeni. Vendar imajo starši, katerim gre po čl. 1. pogojna pravica vero določevati svojim otrokom, tem otrokom vero sprevreči, ako še niso 7. leta spolnili. Ko bi jeden ali drugi izmed staršev, ali nezakonska mati svojo vero sprevrgla, gre s že rojenimi otroci, ki niso še 7. leta spolnili, gledé vere tako postopati, kakor da bi se bili porodili že po verskem preinačenju staršev ali zakonske matere in ni gledati na pogodbo pred verskim preinačenjem sklenjeno. Če se je otrok pred spolnjenim 7. letom pozakoni, velja zanj gledé vere čl. 2.

Čl. 3. Starši in varhi, kakor verski služabniki so odgovorni za to, da se predstojeći predpisi natanko spojujejo. Ko bi se proti njim ravvalo, imajo bližnji žlahtniki kakor tudi cerkveni in verskih občestev predstojniki pravico uradnijo na pomoč poklicati, ktera ima zadeve preiskati in po postavi zaukazati.

Čl. 4. Po spolnjenem 14. letu si sme vsakdo ktereга koli spola svobodno po svojem lastnem prepričanju vero izbrati in mu ima, ako treba, uradnija svobodni izbor braniti. Za časa izbora vendar ne sme biti njegov um in čut v stanju, kateri bi svobodnega izbora ne pripuščal.

Čl. 5. Versko preinačenje vniči vse občestvene pravice zapuščene cerkve ali verskega občestva do odpadnika a tudi njegove do cerkve ali verskega občestva.

Čl. 6. Da ima odstop iz kake cerkve ali verskega občestva svojo postavno veljavo, mora ga odstopnik obznaniti političnemu uradu, ki izroči naznanilo predstojniku ali dušnemu pastirju zapuščene cerkve ali verskega občestva. Pristop k novo izvoljeni cerkvi ali verskemu občestvu mora pristopnik dotičnemu predstojniku ali dušnemu pastirju osebno naznaniti.

Čl. 7. Ob moč so zapovedi §. 768 črka a. o. drž. zakonika, po kterem se pripoznava odstop od krščanstva kot vzrok razdedinjenja, nadalje zaukazi §. 122, črka č. in d. kazn. zakonika, ki izreka, da je hudodelstva kriv, kdor skuša krščana k odpadu od krščanstva zapeljati ali razširjati krivoverstvo protivno krščanstvu; ob moč je tudi zaukaz §. 304, k. zak., po kterem je pregreška kriv, kdor sklicuje zборе, javno govori ali govore razglaš,

da bi vstanovil ali razširil versko občestvo (razkol), ktereга država ne pripoznava in ne dopušča. Vendar je vsaki verski stranki prepovedano drugovernik siloma ali zvijačno k prestopu speljavati. Posebni postavi so prihranjeni natančnejši zaukazi o postavni brambi, kolikor ta bramba že ni določena po kazn. zakonih.

(D. d.)

Naša društva.

(Sokol ljubljanski.) Dne 27. aprila je imel po mnogih nevihtah novorojeni „Sokol“ svoj drugi občni zbor, ktereга se je vdeležilo okoli 70 članov. Po nagovoru začasnega staroste in sporočilu o preuredbi pravil, poročala sta gg. tajnik in blagajnik, iz katerih sporočil smo razvideli, da se mlado društvo krepča in utrja, ter da bode vredno stopilo na mesto „Južnega Sokola“. Členov se je dozdej oglasilo 114 in tudi blagajnica je v dobrem stanu. Premembe pravil obsegajo pravico občnega zbora, da izvoli on sam starosto in namestnika, a ne odbor, kakor je bilo v prvih pravilih, ter da ne more biti v odboru, kdor sprejema od društva kako plačo. Volitev staroste in odbora vršila se je takole: Za starosto izvoljen je g. Debevec Jože, posestnik z 49. glasovi, za njegovega namestnika g. Grasselli Peter, hišni posestnik in vrednik „Triglava“ z 50. gl., za odbornike g. dr. Bleiweis Karol, zdravnik z 48. gl., g. Drašler Pavel, trgovec z 49. gl., g. Jentl Anton, trgovec z 26. gl., g. Levstik Franc, pisatelj z 40. gl., g. Murnik Janez, koncipient in vrednik „Novic“ z 35. gl., g. Pour Slavoljub, trgovec in g. Ravnikar Franjo, deželni blagajnik z 47. gl.

Obleka in vstopnina ostane z malimi spremembami, kakor pri „Južnem Sokolu“. Prvi izlet se je odločil v sredi mesca maja čez Dobrovo k Ločnikarji, da se morejo vdeleževati ga tudi drugi rodoljubi ljubljanski. O zastopu Sokola pri velikem shodu slovanskih Sokolov v Pragi mesca junija bode se odločilo v odboru. Ravno tako se prepušča predlog, da se napravi lastna godba, odboru; zdaj bi bila prilika kupiti dobrih muzikalnih strojev po nizki ceni od razpuščene topničarske godbe.

Po končanem občnem zboru podala se je večina zbranih v gostilnico k „Slonu“, ker se je radovala še nekaj ur v veselju skupščini. Naj čvrsto napreduje mladi „Sokol“ in se varuje vsake prilike, da ga napadejo in zadušijo naši nasprotniki, ki preže nanj bolj, ko na vsako drugo društvo, kajti dobro vedó, da v mladini je prihodnost.

Dopisi.

V Londonu, 21. aprila. Prošli dve leti se je sukalo vse politično gibanje v Angliji okoli Reform-Bill-e za volilno pravo. Bilo je zato neskončnih zborov, ljudskih demonstracij, debat in prepиров že do sitnosti konservativni in liberalni stranki; ta stvar se je bila srečno poravnala in nikdo se ni nadalj zopet tako vrelega kipenja, kakoršno je nastalo zdaj z Gladstonovimi predlogi o Irski cerkvi. Bila mi je prilika vdeleževati se kot poslušavec in gledavec različnih onih zborov v nekterih provincijalnih mestih, kakor tudi ogromnih demonstracij v Londonu, in nobeden inostranec naj bi ne zamudil pri dani mu priliki na tanko si ogledati politično gibanje in postopanje v Angliji. Reči moram, da obetajo zbori, ki so se počeli s podporo Gladstonovih predlogov in katerih prvi je bil 10. t. m., mnogo več zanimivosti, kakor so jo dajali oni za Franchise-bill. Liberalna stranka je bila zdaj nekoliko razcepljena, kakor sem že kje enkrat omenil; imela je 3 glave, namreč lorda Russel-a, Gladstone-ja in Bright-a (izg: rösl, gladston, brajt). Gledé Irskih zadev so pa zdaj vsi zedinjeni in sta se zdaj earl Russel in Bright v podporo poklonila Gladstonu kot glavarja vseh Whigs. Imenovanemu prve-mu zboru je predsedoval earl Russel. Velika dvorana, galerije in vsaki kotič kamor se je le kateri poslušavec vgnječiti mogel, bilo je vse napolnjeno in nisem še videl takoršnega navdušenja in slišal takoršnih hurra-klicov, kakor ta večer, ko je častljivi starec na oder stopil. Tako navdušeno se je sprejel tudi njegov govor, v kterem je razodel svoje mnenje gledé anglijske cerkve, na Irskem in odobril vse Gladstonovo postopanje v tej zadevi. Za njim je nastopilo več drugih govornikov; opravljalo se je vse v naj lepšem redu, kolikor se tako v anglijskih ljudskih zborih opravlja more. Samo par anglijskih prenapetežev se je semtertje nasprotno oglašalo, pa tudi ti so v kratkem vtihnoli.

Kakor pričetni je bil zanimiv končni govor lord (earl) Russel-ov. Posebno resno je omenil princa Galskega (Prince of Wales), naj bi ne hodil na Irsko kratkočasit se nekoliko dni v Dublin, kakor se to ravno zdaj godi, temveč naj bi tam vsako leto vsaj kake 3 mesce bival; našel bi na Irskem dokaj zabav, in podalo bi se za njim gotovo više Anglijece, ki bi pri tem priliko imeli v tej nesrečni deželi marsikaj zvediti in spoznati, česar zdaj celo ne vedo.

Drugi večer 17. t. m. so ravno na tem mestu konservativci in klerikalci imeli svoj zbor proti Gladstonovemu postopanju. Ta zbor prejšnjemu celo nič ni bil podoben. Prišel se je z molitvijo, nadaljeval in končal se je s kričanjem, sikanjem in vrišem. Kakor pripovedujejo dopisi iz vseh provincijalnih mest, ne ostane skoraj nobeden zbor konservativcev brez nemira in tepeža. Prime — minister (prvi minister) Disraeli po Gladstonu pobit po celi deželi spodbuja takih zborov, hliné se naj bolj gorečega anglikana in branitelja protestantizma, dasiravno je bil njegov ded Žid, ki se je preselil iz Beneškega v London.

Drugo, o čemur se zdaj največ govori, je Galskega princa in njegove žene pohod na Irsko. Irci ga sprejemajo z velikim navdušenjem. Ko so nekdaž Magjari za časa kronanja svojega kralja s toliko slovesnostjo sprejemali, imeli so svojih dobrih vzrokov zato. A Irci? Zato, da je celi otok v pravem obsadnem stanu, poln ogleduhov, ovadovavcev in vojakov, da ga povsodi straži bojno brodogve, da tiči sto in sto irskih rodoljubov v hudih ječah, mnogo med njimi le grenke smrti pričakovaje, da stoka mnogo udov in sirot po izgrubljenih svojih, pogubljenih zarad nesrečne svoje domovine, —